

లో గు ట్టు

రచన: బి. విశ్వేశ్వరరావు

“అందరికి ఉచితము. హనుమాన్ ఉపాసకులైన శ్రీమాన్ వేదమూర్తులు వారి చేతులతో జోష్యం వేలాది గ్రామంలో చెప్పబడుతుంది.”

ఈ ప్రకటన పత్రికల్లో చూచేసరికి చెప్పొద్దూ నాకే గనుక రక్కలంటే అమాంతంగా ఎగిరి వేలాది గ్రామం చేరుకొనే వుండే వాణ్ణి. నాకు జోతిషం అంటే అదో పిచ్చి. కానీ మరీ కొండంత లేకపోయినా గుట్టంత మాత్రం వుండేదని నిస్సందేహంగా చెప్పొచ్చు. ఏలాగైనా సరే వేలాదికి వెళ్ళాలంటే వెళ్ళాలనుకున్నాను.

ఉదయం ఐదుగంటల బండికే బయల్దేరాను. అక్కడికి చేరుకొనేసరికి సరిగ్గా ఎనిమిదిగంటలైంది. తిన్న గాట్టేవనుమంచి వాళ్ళ వాళ్ళ నడుక్కుంటూ జోష్యులవారున్న చోటికి దారి తీసాను. అక్కడి కళ్ళ చూచేను కదా! నాకే

అనంద వాణి

రచయితలు చాలామంది తాము పంపించరచనలు ప్రకటింపబడతాయో లేదో తెలియక చాలా తహతహపడుతూ వుంటారు.

మీ రచనలతో బాటు పోస్టుబిళ్ళలు కూడా పంపిస్తే సాధ్యమైతే త్వరలో ప్రకటించేది లేనిది తెలియబరుస్తూ ప్రకటించడానికి వీలులేనియెడల సగటు రచనలు తప్పి పంపబడను.

అనందవాణికి ఏజంటు, చందాదారు మొదలయినవారు పంపించే మనియారరు వ్యక్తులపేర గాకుండా “మేనేజరు, అనందవాణి, నెం. 12, తంబుచెట్టి వీధి, మద్రాసు” అని వ్రాసి పంపవలెను.

అశ్చర్యమేసింది. ఎనిమిదిగంటలకే జనం కిటకిటలాడుతుంది! జోష్యం చెప్పేతను ఎంత మేధావంతుడయితే అతనికోసం ఇంతజనం ఇక్కడ ఎనిమిదిగంటలకే కాచుకొని కూర్చుంటారు? అని అనుకుంటూ చొరవచేసుకొని లోపలికెళ్ళాలనుకొన్నాను. కానీ ఏమీ లాభం కనబడలేదు. మళ్ళీ వచ్చినదారేపట్టుదామని అనుకొన్నాను లోపలి కెళ్ళడానికి ఏమాత్రం సాధ్యపడదు. మరేలా జోష్యం చెప్పించుకోవడం? మనకే గనుక అదృష్టమనేది వుంటే ఆయన ఇందలిలో మొట్టమొదట మనల్నే పేరెట్టిపిల్చి జోష్యం చెప్పకూడదు! అని నాకు నేనే సమాధాన పరచుకొన్నాను. అక్కడ వున్న వాళ్ళని ఎప్పుడు జోష్యం చెప్పతారని అడిగాను. అందుకు అక్కడ వున్న ఒకాయన “మీ రీలా తొందర పడితే లాభంలేదు. స్వాములవారు ఇంకా నిష్టనుంచి లేవలేను” అని చెప్పాడు. “అయితే ఎప్పుడు లేస్తారు?” అని మళ్ళీ అతన్నే ప్రశ్నించాను. “అదేమీ నే నేలా చెప్పగలను. గోజూ తొమ్మిది, లేక పదింటికల్లా లేవడం చూమూలు. కానీ ఒకొక్కరోజు పండ్రెండు వొంటిగంట కూడా అవుతుంది. అక్కడ వున్న వాళ్ళు కాచుకొనే వుండాలి” అంటూ సమాధాన మిచ్చాడు.

గంట పదకొండు దాటింది. కానీ స్వాముల వారింకా నిష్టనుంచి లేచారుకారు. ఇంకెంత కాలమని కాచుకొని వ్రోగోనూ? కడుపులో ప్రేగులు ఆకలో అనట్లు ఆరుస్తున్నాయి. ప్రక్కన హోటలుకెళ్ళి కాఫీని త్రాగి వా పోయించుక వద్దామని హోటలుకెళ్ళి కూర్చున్నాను. మొదట్లో నన్నెవరూ గమనించలేదు. తొమ్మిదణాలాన్నరకుఫలహారాలారగించాక హోటల్లో యజమాని “ఏమండీ మీరేయూరు” అని పలకరించాడు. ఇదే సమయమని “మాది పొరుగుూరు